

I

Hommikupäike sillerdas toas. Popullo rüüpas kiirustades kohvi, pistis suhu pirukatüki ja korjas käigupealt spordikotti riideesemeid – ees seisis väljasõit sõpradega. Tänavalt kuuldus kannatamatut autosignaali, sõbrad juba ootasid.

Popullo Boticelano oli 23-aastane noormees ja elu avarus ta ees nagu helesinine laguun – kutsuv, erutav, paljulubav ja näiliselt lõputu; silmapiirini polnud ees ühtegi pilverüngast. Äsja oli toimunud kõrgkooli diplomite kätteandmine ja lõpupidu. Ees seisis pangatöötaja karjäär; tööpakkumine töötas helget tulevikku, eneseteostust ja lähedat elu. Tööleping oli sõlmitud, teda ootas panga laenuosakonna juhataja ametitool. Kuid nüüd oli aeg lõbutseda, nautida elu ja tunda rõõmu igast elatud päevast.

Popullo tormas majast välja, spordikott üle õla, naerul nägu sõpru tervitamas. Lahtises autos istusid ülikoolikaaslased ja sõbrad: Giuseppe kabrioleti rooli taga, kõrvalistmel tema tüdruk Wanda, tagaistmel Edward oma pruudi Ninettaga. Ja Caterina – Popullo tüdruk... Imeilus pikkade süsimustade juustega neiu – äsja lõpetanud Muusikaakadeemia laulja-näitleja erialal. Töölepingki oli sõlmitud – Caterina oli nüüd laulja-näitlejanna Rahvusoperis. Selles teatris lavastati ka operette ja Caterinale oli tehtud juba mitu osapakkumist.

Popullo heitis spordikoti autosse, hüppas autoust avamata Caterina kõrvale istmele, suudles neidu põgusalt huultele ning

kabriolett sööstis kohalt. Auto kogus kiirust, väljus linnast, jättis enese taha aguli viltuvajunud osmikud ja kihutas piki mereranda edasi. Tuul sasis Caterina juukseid, ta naeris õnnelikuna, nõjatus vastu Popullo õlga ja suudles teda õrnalt põsele.

Kihutanud kümme kilomeetrit piki mereranda, pöördus auto paremale, mererannal paistva hoone suunas. Puudesalus säras tuledes maja, kutsudes möödujaid ja ahvatledes neid meelelahutustele. Auto peatus diskobaari trepi ees ning noored kargasid autost välja. Lõbusalt naerdes ja naljatades sukeldus seltskond diskobaari melusse – telliti kokteileid, löödi baarileiti ees klaase kokku ning ühineti tantsijatega. Baari hämaras valguses helklevad mitmevärvilised tuled, vali muusika ja kokteil ning kaunis Caterina tekitasid Popullo hinges imelise õnnetunde – ta suudles Caterinat, surudes teda enda vastu. Caterina vastas omakorda suudlustega, kirglikult ja kuumalt.

Tantsimisest küllastunud, väljusid Popullo ja Caterina trepile, laskusid trepist alla puudevahelisele jalgteele ja suundusid kuupaistes sätendavale mererannale. Teineteise ümbert kinni hoides ja aeg-ajalt suudeldes jalutasid nad rannal. Soe mereõhk pakkus värskendust, hingele hellust ja kergust. Luited olid inimtühjad, ainult täiskuu peegeldus vaikselt veel ning mõni üksik merelind istus rannakividel, nautides sooja suveööd. Popullo ja Caterina laskusid liivale istuma. Popullo suudles kirglikult Caterinat kaelale ja huultele. Caterina vajus tasakesi liivale, põimis käed Popullo kaela ümber ja sosistas talle kõrva:

“Ma olen valmis sinu eest surema.”

* * *

Popullo astus suurde ellu tema jaoks soodsalt, võiks isegi öelda - õnnelikul ajal. Kindlustusseltsid, pangad ja börsitegelased olid selle aja edukamad ettevõtjad, nad kuulusid TOP kümnesse. Suurettevõtted sirutasid oma tiibu ja kerisid kaubanduskette risti-põiki üle E-riigi, väikeettevõtjad tõmbasid hõlmu

koomale. E-riik viis läbi haldusreformi – riigiasutused laienesid ja nõudsid üha rohkem ja rohkem noori haritud töötajaid.

Moes oli seks. Iga endast lugupidav avaliku elu tegelane püüdis rõhutada oma seksihuvi, teavitades sellest üldsust igal võimalikul viisil. Võrdlemisi täidlane, üle keskea, kuid hea väljanägemisega parlamendiliige, naiskomisjoni esinaine, esinedes televisioonis sotsiaalküsimustes ja lahates töötute probleemi, ei jätnud rõhutamata, ilmselt olles saatejuhiga eelnevalt kokku leppinud, et viljeleb seksi regulaarselt, see on üks oluline ja mitte väike osa tema elust. Taolist avatust peeti heaks tooniks, see tõi riigiametniku rahvale lähemale. Samas ei jätnud esinaine murelikult mainimata, et meeste eluiga on naistest kümme aastat lühem ja et laste sündivus on viimase kümne aastaga vähenenud ligi kaks korda. Tema sõnadest võis mõista, nagu oleks meeste keskmise eluea lühenemine otseses seoses naiste suurenenud seksihuviga, aga madal iive tingitud meeste liigsest koormusest.

Riigiteleviioon alustas hommikust saadet söögi näitamisega, õigemini demonstreeris kõige erinevamaid eksootilisi hõrgutisi, ohtrate täiendsõnadega õpetades – võtke üks kilo head veiseliha, riivige peale teravamaitsest seda, lisage sada grammi magusat toda, küpsetage kergel tulel, kallake üle punase või valge veiniga vastavalt soovile, raputage peale maitseaineid: ohtralt ühte ja teist, laske natuke aega seista ja tõstke lauale... E-riik pakkus oma elanikkonnale tasuta virtuaalset hommikusööki.

Õhtul näitas kommertsteleviioon jõuka olemisega, natuke laiskade, kuid heaolust küllastunud inimeste elamist-olemist ja tühja-tähja üle vaidlemist või siis kirglikku õnnetut armastust, mis tavaliselt lõppes õnneliku vara jagamisega. Taolise “kunstilise filmi” eesmärgiks oli ennekõike siiski varjatud reklaam.

Ajalehtedes trükiti ära suured värvilised pildid isikutest, kes olid edukad seksis ja söömisel või kes olid toime pannud suure maksupettuse või ulatusliku riigivarguse. Mediteeritud ühiskonna suhtumine neisse oli soosiv, kuigi tekitas mõningat kade-

dust; karistused petturitele olid pigem sümboolsed kui survet avaldavad.

Pangad andsid madalaprotsendilisi laene; liising oli kujunenud elu normiks, liisiti üha suuremaid ja kallimaid autosid. Laenurahadega ehitati vatist ja plankudest ühepõlvkonna eramaju, tagatiseks hüpoteek panga kasuks. Eramaja elutoa seinal ei rippunud vanu perekonnapilte, aga ka mitte uusi, samuti mitte pühakute pilte. Seinal võis näha mõnd nipsasjakest, mis oli välisreisilt kaasa toodud ja mille aeg-ajalt vahetas välja uuem ja värskem iluasjake.

Hüpoteek liikus mööda E-riigi territooriumi nagu rändrohu-tirtsude parv – kõigepealt mattis enda alla saared, siis rannajoone ning tungis laienedes ikka edasi ja edasi sisemaale, lähemale pealinnale. Aga see ei olnud häiriv, seda ei pandud tähelegi - elati siin ja praegu, viidet tulevikule peeti vanamoeliseks.

II

Popullo ja Caterina olid alustanud kooselu, kuigi ei olnud veel ametlikult registreeritud või laulatatud. Sõnapaar – ametlikult registreeritud – kõlab raskepäraselt ja bürokraatlikult ja riivab armastusest rääkides kõrva. Laulatus kõlab hoopis paremini, kuigi noorpaar ei olnud veel laulatatud. Aga see ei seganud neid elamast koos abielupaarina – armastades ja hoolitsedes teineteise eest.

Nende üürikorter asus kümnekorruselise maja viimasel korrusel. Akendest avanes imeilus vaade väikesele järvekesele ja mägedele, mille jalamil kasvas tihe männimets. Tõusev päike pani lumised mäetipud sädelema, liikus piki mäekülge, piilus Popullo ja Caterina magamistuppa ning äratas nad oma hellitlevate kiirtega; pöördus seejärel ümber majanurga ning valgustas kööki ja elutuba.

Pühapäeval soojal suvehommikul meeldis Popullole ja Caterinale, käterätid üle õla, teineteise käest kinni hoides joosta järve äärde ja sukelduda öösel natuke jahtunud, kargesse järvevette. Supeldes pritsisid nad teineteist üleannetult veega, naersid õnnelikult ja, olles vees isu täis vallatlenud, ronisid kaldale. Caterina tõmbas märja supeltrikoo seljast, paludes enne seda Popullol selja keerata; nende armastus oli veel väga noor ja Caterina natuke häbenes. Vaevalt oli Caterina trikoo seljast tõmmanud, kui Popullo end ringi keeras, alasti Caterina oma embusse haaras ning kirglikult ja kuumalt tema kaela ja rindu suudles. Caterina naeris - edvistavalt ja õnnelikult.

Koju tagasi pöördunud, riietus Caterina õhukesse läbi-paistvasse hommikumantlisse ja asus valmistama hommikusööki, mantlihõlmad hooletult laiali.

Popullo istus köögis laua taga, jälgis Caterina toimetusi ja tundis, kuidas iha naise järele temas üha kasvas ja pöörasemaks

muutus. Caterina toimetas pliidi juures, möödaminnes silitas Popullo pead, suudles teda põsele ja kihistas kahemõttelist naeru.

Caterina asetas Popullo ette köögilauale pekiga praetud munad, kõrvale kohvitassi ja mikrolaineahjus soojendatud saiakesed ning endale ja Popullole pokaali punast veini. Popullo asus isukalt sööma. Caterina istus tema vastu, tõstis aeg-ajalt veinipokaali huulte, vaatas Popullole flirtivalt silma ja itsitas vahetevahel, viies Popullo oma naeruga segadusse. Hommikumantel libises kõrvale, paljastades Caterina kaunid reied. Popullo haaras Caterina käe, pigistas seda õrnalt ja üritas söömist jätkata. Kuid Caterina ebalev olek, tema itsitused ja paljas-
tunud reied viisid Popullo täiesti endast välja. Ta tõusis püsti, astus ümber laua Caterina juurde, surus oma pea tema juustesse, ohkas õnnetulvas ja asus naist kirglikult ning südamevärinal suudlema. Suutmata ennast talitseda, haaras Popullo Caterina süle ja suundus oma kandamiga magamistuppa. Caterina põimis käed ümber Popullo kaela, alistunult ja valmis mehele anduma.

Nädalavahetustel, kui Caterina juhtus teatrietendustest vaba olema, sõideti linnast välja, loodusesse. Popullo istus auto roolis, kruttis vahetevahel autoraadiot ja kihutas mööda maanteed – autoraadio mängis, aknast puhus sisse värske heina lõhna, aeg-ajalt vilksatas puude vahel helesinine mererand. Auto sõotis läbi metsatuka, tõusis mäkke, läbis mäekuru ja lipsas tunnelisse; sealt väljudes alustas hoogsat laskumist mere suunas; seejärel jätkus sõit piki päikeses sätendavat mereranda.

Caterina nõjatus vastu Popullot ja naeratas õnnelikult. Ta oleks tahtnud niiviisi, koos Populloga, sõita terve elu – muretult, kiires tempos, õnnelikenä ja lõputult.

Kihutanud paar tundi, keeras Popullo maanteelt kõrvale, sõitis mööda liivast randa ja jäi peatuma metsatuka äärde, millest voolas välja väike jõeke, suubudes õhtupäikesest kullatud lahekesse. Popullo kargas autost välja ja viskas paar hundiratast,

et kondid liikvele saada. Haaras autost väljunud Caterina sülle ja keerutas teda; Caterina kiljus ja siputas jalgadega, hoides kahe käega Popullo kaela ümbert kinni.

Caterina sõlmis õhukese suvekleidi paelad rinna eest lahti, heitis Popullole üleannetu pilgu ja tõmbas ühe liigutusega kleidi seljast. Sama kiiresti, nagu kartes, et võib ümber mõelda, heitis ta kleidile rinnahoidja ja püksikud ning tormas pritsmete lennates sooja lahevette. Popullo tardus üllatusest, kuid toibus koheselt, riietus kiiresti lahti ja järgnes Caterinale.

Caterina asus energiliselt pritsima, loopides kätega vett, seejuures kilgates nagu laps ja vahetpidamata naerdes. Popullo üritas Caterinat kinni püüda, kuid Caterina oli kiirem – alatasa jõudis ta mehe käeulatusest kõrvale põigata, vahel sukeldus vee alla ja jäi sinna kauaks, nii et Popullo oli sunnitud talle järele sukelduma. Pinnale tõustes võis ta veel märgata Caterina peanupu vilksatust ja jällegi kadus vallatu kaunitar vee alla. Lõpuks õnnestus Popullol Caterina vee all kätte saada ja nad suudlesid vees kaua ja pikalt, kuni õhupuudus sundis neid pinnale tõusma. Popullo läkastas, aevastas ja turtsus, olles vett sisse tõmmanud. Caterina naeris – näkineiu suudlused võivad lämmatada!

Veel kaua jooksid ja hullasid Popullo ja Caterina õhtupäikesest valgustatud rannal, pritsisid teineteist vee ja liivaga, vahel huilgasid nagu metslased ja siis naersid laginal. Lõpuks Caterina väsis, heitis ennast Popullo kaela ja jäi sinna rippuma. Popullo haaras Caterina sülle, tassis auto juurde ja asetaski autoistmele. Kuivatas teda käterätikuga - hoolikalt ja õrnalt, nagu väikest last.

Soojemalt riidetunud, tassis Caterina autost välja toidukorvi, Popullo süütas lõkke. Päike vajus erkpunase kerana merelahte, õhk jahenes, kalda äärest hakkas lahe kohale vajuma uduline. Taevasse oli ilmunud esimene täht. Pimenes kiiresti, varsti täitis terve mustav taeva laotus suurte erksalt vilkuvate tähtedega. Caterina toimetaski lõkkevalguses – tule kohal vardas küpsevad

lihatükid levitasid isuäratavat lõhna; Popullo kallas aeg-ajalt neid veiniga üle. Asetanud küpsenud lihalõigud papptaldrikutele, sättis Caterina lõkke kohale kohvikannu. Popullo korkis veinipudeli lahti ja valas veini plasttopsidesse.

“Meie imeilusa õhtu terviseks,” ütles Popullo toosti.

“Meie imeilusa öö terviseks,” sõnas Caterina vastutoosti.

Popullo ja Caterina istusid veel kaua lõkkevalguses - kahekesi, armunute ja õnnelikena - ja lobisesid muretult. Tublisti pärast keskööd ronisid nad suurde magamiskotti ja jäid, pead väljas, silmitsema tähesäras taevalaotust. Aeg-ajalt langes täht. Caterina jälgis tähe teekonda murega, kartes, et pikkamisi kukub terve taevas tähtedest tühjaks.

“Popullo, kas kunagi saabub aeg, mil terve taevas on tähtedest tühi?”

“Ei, Caterinake, tähed langevad ja samas tekib jälle uusi juurde. Nii on see kestnud miljardeid aastaid ja kestab edasi.”

“Popullo, kui täht kukub, mõtle oma salasoo, ja mina mõtlen oma.”

Täht langes, ja siis veel üks.

Popullo küsis esimesena:

“Caterina, milline salasoo sinul oli?”

Naine vaikis hetke. “Kui kunagi meie aeg otsa saab, siis tahaksin langeda kohe sinu järel, nagu need kaks tähte.” Mõistes,

